

[Finansministeren]

at der ikke er noget grundlag for at foretage ændringer i dette princip.

Med hensyn til punkt 2 kan jeg ganske henholde mig til det, som den tidligere finansminister udtalte i 1977, da det samme forslag var til behandling. Der kan næppe drages en så skarp sondring mellem funktionerne som folketingsmedlem og som minister, at en så væsentlig lønmæssig konsekvens, som forslaget indebærer, vil være rimelig. Størrelsen af den løn, der skal knyttes til hvervet som minister, kan man selvfølgelig altid diskutere, men størrelsen af det egentlige ministervederlag er klart fastsat under en sådan hensyntagen til det folketingsvederlag, som en minister typisk tillige vil oppebære, at en gennemførelse af fremskridtspartiets forslag vil nødvendiggøre en revision af selve vederlaget.

Det 3. punkt i beslutningsforslaget er et forslag om, at folkevalgte ikke skal have anden alderspension end den almindelige folkepension. Spørgsmålet om de folkevalgtes pensionsordninger bør imidlertid ikke – og kan i øvrigt heller ikke på rimelig måde – behandles isoleret fra de øvrige pensionsproblemer i samfundet. Det ville måske være ønskeligt, om folkepensionen med tiden kunne bringes op på et niveau, som for flertallet af befolkningen kan dække behovet for alderspension; dette vil imidlertid blive en opgave på den meget lange sigt, som vi først får mulighed for at påbegynde, når Danmarks øjeblikkelige økonomiske problemer er løst. Jeg finder derfor ikke anledning til ved denne lejlighed at gå nærmere ind på denne del af beslutningsforslaget.

Med disse bemærkninger afviser jeg forslaget på regeringens vegne.

Søren B. Jørgensen (S):

Dette beslutningsforslag er som så mange andre af fremskridtspartiets forslag en delvis genfremsættelse.

Forslagsstillerne har delt forslaget op i 3 dele, og den første del går ud på, at vi skal nedsætte en række folkevalgte personers indtægter med 10 pct., heriblandt folketingsmedlemmernes. Over for hr. Poulsaard vil jeg gerne med det samme udløse spændingen og meddele, at socialdemokratiet ikke vil medvirke her, og hr. Poulsaard kan godt sætte et minus ud for en tredjedel af tingets med-

lemmer, nemlig den socialdemokratiske folketingsgruppe.

Hvad borgmestre og udvalgsformænd angår, er der i det cirkulære, som omtales i forslaget, givet kommunerne lejlighed til at regulere vederlaget op til en vis grænse, og jeg vil helt overlade til det kommunale selvstyre at klare dette problem.

For os herinde er forholdet det, at vi for år tilbage selv regulerede vores vederlag, og der er ingen, der kan påstå, at vi dengang tog for os af retterne. Den ordning var meget utilfredsstillende. I forbindelse med tjenestemandssreformen i 1969 fandt man frem til, at vi skulle placeres i lønramme 28, tredje trin, der svarer til skalatrin 40. Vi har siden været underlagt de vilkår, der har været gældende for dette skalatrin, og vi vil også i de kommende år være undergivet reguleringer, bl.a. den meget store nedgang i reallønnen, der var en følge af den lønpolitik, folketetinget vedtog den 16. oktober i år.

Hvad angår de to andre forslag, nemlig om afskaffelse af folketingsvederlag for ministre, der ikke er medlemmer af folketetinget, og afskaffelse af særpensioner, er der visse ting, vi gerne vil have undersøgt. Det gælder f.eks., hvordan ministrenes vederlag forholder sig til de lønninger, der betales i det private erhvervsliv. Hvilke muligheder har de ministre, der ikke er medlemmer af folketetinget, for at vende tilbage til deres tidligere job? Hvilke muligheder har de for at bevare deres eventuelle selvstændige virksomhed, når de er ministre? Hvordan forholder deres pension sig til den pension eller efterløn, der udbetales i det private erhvervsliv for personer med et tilsvarende ansvar? Vi vil også gerne have oplyst – hvis det kan lade sig gøre; det er muligt, at nogle af spørgsmålene ikke kan besvares – om der er personer, der har sagt nej til en ministerpost, fordi det er forbundet med for stor usikkerhed af den ene eller anden art. Vi skal naturligvis ikke aflønne vore ministre ud over, hvad der er rimeligt. Vi skal behandle vore ministre ordentligt – i hvert fald økonomisk. Som sagt vil vi godt have dette belyst, inden vi tager stilling, og det kan være, at vi tager andre problemer op under udvalgsarbejdet.

I det store og hele er det altså en negativ modtagelse, dette beslutningsforslag får fra den socialdemokratiske folketingsgruppe.